

“Soert bestaat niet voor mij”
 Kamiel Sergant

Noodgedwongen moest Kamiel Sergant dit jaar een jarenlange traditie aan zich laten voorbijgaan: het feestelijke bezoek aan de rusthuizen tijdens Carnaval. Gezondheidsproblemen dwongen de alom geliefde Keizer vorig jaar om een stapje terug te zetten. Toen hij na een kwalijke val begin november zélf moest revalideren in een rusthuis, leek de tijd hem in te halen. **“Maar ge ziet, onzjier es me moi he?”**, zo verwelkomt de goedgehartige ereburger ons, terug thuis in de Moorselbaan.

Onze heer is met mij. En er moet misschien wel iets van aan zijn. Ook een hersenbloeding en een gebroken heup in 2011 en hartklachten in 2013, waarbij hij zelfs de laatste sacramenten al toegediend kreeg, kregen hem niet klein. Zijn plaats in de hemel heeft hij nochtans al verdiend, door zijn jarenlange inzet voor de medemens. “Dat moet je niet zeggen, straks zeggen de mensen ‘Sergant zijn hemd kan niet meer toe!’,” lacht Kamiel. “En daarbij, ik geloof daar niet echt in, in den hemel. Daar gaan ze mij niet binnenlaten (schaterlacht).”

Dankzij de goede zorgen van zijn 3 dochters, zijn zus Maria en van Brenda, die tijdens onze komst een handje toesteeckt in het huishouden, pikt de bijna 81-jarige Kamiel de draad weer op. Wanneer

zijn geheugen hem af en toe in de steek laat springt Brenda even bij, maar zijn sociaal engagement is hij bijlange nog niet kwijt, evenals zijn gulle lach, het zeveren en zot doen. Kamiel wordt nog altijd even boos van onrecht en steekt zijn hand in het vuur voor de allerarmsten, ook al vindt hij dat zelf de normaalste zaak van de wereld. Het is aangeboren, het zit in de genen.

“Mijn moeder is tijdens de oorlog gestorven in een woningbrand, ik was toen 9 jaar...,” vertelt Kamiel. “Dat heeft mij doen inzien dat we hier maar voor een tijdje zijn. Zij gaf het voorbeeld. Ze zei altijd: ‘een goed werk moet je dóen en niet zeggen’ en daar heb ik altijd naar geleefd.” Al bijna 30 jaar deelt zijn organisatie ‘Mensen helpen Mensen’ goederen uit aan hulpbehoevenden. “Onze deur gaat open om 8 uur, maar om 7 uur staan ze hier al aan te schuiven,” zegt Kamiel. “En na dat lange aanschuiven staan ze plotseling voor u en beginnen ze te wenen... Meer dan een keer moet ik zelf naar vanachter lopen en schop ik eens tegen de muur (vloekt luid). Kom Sergant, herpak u, moet ik dan tegen mezelf zeggen.”

De Moorselbaan. Op de plek waar Kamiels fietsenwinkel decennia lang een uithangbord was, gaapt nu een leeg gat tussen 2 huizen, wachtend op het zoveelste appartement. Kamiel zag zijn volkse buurt onherroepelijk veranderen, reeds vóór het eenrichtingsverkeer er werd ingevoerd. “Hier een beetje verder op de Bergemeersen woonden de mensen tijdens de oorlog in barakken,” vertelt Kamiel. “Houten huisjes, met gazettenpapier tussen de spleten, tegen de tocht. De kinderen hadden er niets, ze gingen stellen, ze zaten onder de luizen en de vlooiën. We zaten samen op school, op de ‘Universiteit van Mijlbeek’ (basisschool SMI in de Moorselbaan, red.) en ik zag hoe ze hun gestolen eten meebrachten naar school en het daar verdeelden. Mensen die zélf honger hadden. Het waren toen mijn vrienden en dat zijn ze nog altijd. Ik heb er veel uit geleerd. ‘Soert’ bestaat niet voor mij.”

“De barakken zijn al jaren verdwenen,” gaat Kamiel verder. “Maar rechteroever is ook niet meer het rechteroever van vroeger. De mensen zaten samen buiten, er waren veel winkels. En ook ons dialect verdwijnt. Ons dialect was helemaal anders dan aan de andere kant van het water: veel platter, gemener. Mijn hele leven speelde zich hier af. Alleen Carnaval, dat heb ik altijd op linkeroever gevierd. Dat mogen ze op den Arend niet contrair opnemen.” ▲